

de paaagjældende Regjeringsstilkjendegivelser ikke vare ophævede af den lovgivende Magt, saa længe gave de Communen en Ret til de paaagjældende Ydelsler, som i Søgsmaalstilkjælde maatte finde Medhold hos Domstolene, saaledes som det sees af Høiesteretsdommen af 22de October 1855. At en blot Bøgring fra Finantsministerens Side ved at udbetale Beløbet ikke kunde omstøde en kgl. Resolution, er indlysende, men Andet og Mere kan der efter Mindretallets Mening ikke med Nødvendighed lægges ind i den nævnte Høiesteretsdom. — Med Hensyn til en enkelt af Ydelserne er der et særegent Forhold, der aabenbart ikke er kommet Noget i Tanke, førend da Contracten skulde affattes. Det er de 6,000 Rd., som af Classelotteriet svarede til Dpfostningshuset. Dpfostningshuset er en Statsanstalt, over hvilken Communen ikke har nogenjomhelst Naadighed, om der end fra Statens Side har været og er indrømmet communale Myndigheder en vis Deeltagelse i dens Bestyrelse og Kjøbenhavnske Born visse Begunstigelser med Hensyn til dens Benyttelse (jvf. Finantsudvalgets Betænkning for indeværende Samling, Rigsdags-tidenden, Tillæg B., Side 181—82). Dette synes saavel Commissionen som Regjeringen at have overseet, og en Undskyldning herfor kan tildeels søges i nedenauførte Dpfordring fra forrige Mars Finantsudvalg, der heller ikke var opmærksom paa Dpfostningshusets Charakter som Statsanstalt. Først ved Contractens Affattelse blev denne Afgifts Afløsning formuleret paa en anden Maade end de øvrige, idet der fastfattes, at Communen for bestandigt overtager Afgiftens Udredelse til det kgl. Dpfostningshus. Men hermed bortfalder ikke det formelt Besynderlige i, at Staten afløser et Bidrag, som den selv yder til en Statsanstalt, og skjøndt Afgiftens Ydelse er stipuleret „for bestandigt“, er den skete Transaction dog ikke ganske uden reel Betydning. Deels kan der siges derved at være givet en ny, middelbar Stadsfæstelse paa Dpfostningshusets Anvendelse som en fortrinnsviis Kjøbenhavnsk Anstalt, deels hindres Staten derved i sin fulde Naadighed over Dpfostningshuset. Da det nemlig er bestemt, at Afgiften af Communen skal svares „til det kongelige Dpfostningshus“, stiller det sig tvivlsomt, om Communen vilde være forpligtet

til at svare Afgiften, saafremt Staten ophævede Dpfostningshuset som saadant og gav dets Midler og Indtægter en anden Anvendelse, selv om denne svarede til det nuværende Diemed. Derfor havde det uden Tvivl været rettest, da man omstøder blev opmærksom paa denne Forskjel mellem Afgiften til Dpfostningshuset og de øvrige Ydelsler, at søge Contracten forandret saaledes, at hiin udgift og den contante Kjøbesum forøgedes med et tilsvarende Beløb. Af Bemærkningerne under Bilag 6 sees, at ogsaa andre Afgifter ere holdte udenfor Equivocationen, naagtet de have sælles Oprindelse med de afløste, saaledes en Afgift af 1,000 Rd. til Børnehuset, der nu er Statsanstalt, og et Bidrag af 500 Rd. til Stadens Havnekasse, som henhører under en blandet Myndighed. Eigevevfor Communen maatte det sølgelig efter Mindretallets Mening ubetinget ligge i den lovgivende Magts Haand, eensidigt at hæve alle disse Ydelsler, og selv om Billighedshensyn kunde opfordre til at yde noget Bederlag, samtidig med at Ydelserne hævdes, vilde Rigsdagen dog sikkert ikke have fundet Anledning til at tilstaae et Bederlag, der nærmede sig til 794,800 eller blot til 645,300 Rd.

Udvalgets Fleertal mener, at selv om det angaaende de afløste Statsbidrag eller angaaende nogle af dem maatte kunne siges, at der for Staten var Mulighed af eensidig at unddrage sig dem uden Bederlag, maa det dog indrømmes, at de, deels ved deres Oprindelse, deels ved deres Historie, havde faaet en saadan — for nogles Vedkommende større, for andres mindre — Grad af Fasthed, at der i Virkeligheden ikke letteltigen vilde være blevet Tale om at befrie Staten for dem paa anden Maade end ved en Afløsning.

Hele Udvalget er imidlertid entgt deri, at en Afløsning ikke burde have været iværksat af Regjeringen paa egen Haand, men at Rigsdagens Samtykke til Afløsningen burde have været indhentet. Dette følger ligefrem af Sagens Natur, idet den Byrde, som de omtalte Statsbidrag medførte for Statskassen, ved Afløsningen er forvandlet ikke blot fra en periodisk Ydelse til et Tab een Gang for alle, men tillige fra et omtvisteligt Passiv til et uomtvisteligt. Fra Rigsdagens Side er der heller ikke givet Regjeringen nogen Anledning